

Josie in haar trouwjurk op de dag dat ze terug thuis kwam in Gloucester

Meer dan waar ik om ging vragen

Charles Foley

Josephine Woollam werd geboren in het jaar 1945, en in haar eerste vier levensjaren was ze een gelukkig en een gezond kind. Toen sloeg het noodlot toe. Josephine liep een pyogene bacterie op die de aandoening osteomyelitis veroorzaakt, en de erg pijnlijke ontsteking van de botten en van het merg begon zich te verspreiden. Haar hoofd, haar longen en haar benen werden door de venijnige besmetting aangetast. Josephine kreeg bloedvergiftiging en dat veroorzaakte verschillende gezwellen (abcessen) in de botten, longen en de hoofdhuid. Op een bepaald moment had ze alleen al in haar hoofdhuid dertien gezwellen. De infectie was ontstaan in haar linker heup en dat stopte de normale groei van haar linkerbeen. Op tienjarige leeftijd was haar linkerbeen twintig centimeter korter dan haar rechterbeen, en haar linkervoet was vergroeid en stond naar beneden gericht. Sinds 1952 (op zevenjarige leeftijd) moest haar lichaam in beugels worden gezet en lag ze in een framework. Ze had in haar kinderjaren meer tijd in ziekenhuizen doorgebracht dan thuis. Lichamelijk en geestelijk was Josephine uitgeput. Ze woog slechts 19 kilo.

In 1955 schreef groepscommandant Leonard Cheshire, commandant van de Royal Air Force, een kort artikel (over de Lijkwade van Turijn) voor Picture Post, met verschillende illustraties. Op de dinsdag van de Goede Week bracht Josephine's vader het tijdschrift mee naar huis. Josephine had al zoveel school moeten missen dat ze moeite had met lezen, maar de plaatjes in het artikel trokken zeer haar aandacht. Vooral een afbeelding van het gezicht van de gekruisigde man in de Lijkwade. Tijdens Goede Vrijdag waren haar gedachten helemaal gericht op de kruisiging (van Jezus) en ze vroeg aan haar moeder om de meditaties bij de staties van de Kruisweg voor te lezen. Daarna zei Josephine verschillende keren dat wanneer ze de Heilige Lijkwade maar kon zien, dat ze dan weer zou kunnen lopen. Haar diep getroffen moeder mompelde op dat moment iets van een toestemming. Even later op die Goede Vrijdag schoot Josephine's lichaamstemperatuur omhoog naar 103 graden Fahrenheit en werd ze met spoed naar het ziekenhuis gebracht waar haar toestand verder verslechterde. Ze kreeg een longbloeding en in de eerste week van de meimaand hoestte ze iedere dag meer dan een kopje bloed op. Dr. Stallman, de chirurg die op die afdeling de leiding had, moest de moeder vertellen dat haar dochter zou sterven. Een Priester werd geroepen om de Ziekenzalving en de laatste Hostie toe te dienen. Josephine kon echter niet meer eten maar bleef herhalen dat wanneer ze de Lijkwade van Turijn maar zou kunnen zien, dat ze dan zeker zou herstellen.

Op 9 mei schreef mevrouw Woollam naar de auteur van het artikel over de Lijkwade:

Ik schrijf u met de vraag of mijn dochtertje Josephine gezegend zou kunnen worden met een relikwie van de Heilige Lijkwade. Ze is pas tien jaar en ligt in het ziekenhuis met Osteomyelitis in haar heup en been. Ze heeft ook een longgezwel. Haar behandelend arts heeft me meegedeeld dat er geen hoop meer voor haar is om beter te worden. De afgelopen vijf jaren is ze ziekenhuizen in en uit geweest. Vrijdag kreeg ze de laatste Sacramenten van de Kerk. Josephine heeft mij gevraagd om u te schrijven met de boodschap dat indien ze de Lijkwade maar zou kunnen zien, ze beter zou worden en weer zou kunnen lopen. Iedereen in het ziekenhuis is heel goed voor haar geweest. Ze heeft voortdurend zo veel pijn en toch glimlacht ze altijd... Ik weet dat ik om hele grote dingen vraag, maar ik hoop en bid dat mijn gebeden verhoord zullen worden zodat mijn dochter beter zal worden.

*Ik verblijf,
Mevrouw Veronica Woollam*

Uit die eenvoudige brief met geloof en hoop en de duidelijke ondertoon, was te lezen dat ze eigenlijk geen hoge verwachtingen had. Maar ze was emotioneel stabiel, standvastig en vastbesloten in haar boodschap en ze bidt met heel haar hart.

De commandant was niet op de basis toen haar brief aan kwam, maar iemand op kantoor stuurde een prachtige foto van het gezicht van de gekruisigde man in de Lijkwade, samen met een brief waarin hij haar uitlegde dat er geen relikwieën van de Lijkwade bestaan; Dat de Lijkwade zich 2000 mijl verderop in Turijn bevindt; Het werd zelden openbaar tentoongesteld, en dan nog alleen onder de meest strenge voorwaarden, enzovoorts. Toen commandant Cheshire terugkeerde, werd hem verteld over de toegestuurde brief; Hij kreeg het niet uit zijn hoofd.

Toen ontving hij twee brieven kort na elkaar. Josephine lag niet meer op haar sterfbed maar reed in een rolstoel over de afdeling. “De chirurg kon het nauwelijks geloven toen hij haar vrijdag zo zag”. In de tweede brief die een paar dagen later aan kwam, stond dat Josephine het ziekenhuis mocht verlaten en thuis was. Ze voelde zich veel beter dan sinds lange tijd.

Ik (Charles Foley, red.) heb in 1984 enkele uren met mevrouw Woollam gepraat en vroeg haar om specifiek aan te geven wat er in die dagen heel precies gebeurde. Josephine’s zus Pauline was daar ook bij en bevestigde het relaas; “Toen de foto met het gezicht van de gekruisigde man in de Heilige Lijkwade met de ochtendpost aan kwam, plaatste ik de foto op de schoorsteenmantel boven de open haard, waar ik Hem kon zien terwijl ik aan het werken was. En iedere keer als ik er langs liep, bad ik en bad ik...” Die middag ging ze zoals gewoonlijk naar het ziekenhuis om haar dochter Josephine te bezoeken. Ze herinnerde zich dat een deel van het personeel naar haar riep: “Je zult enkele grote veranderingen zien bij Josephine”, wat ze op dat moment droevig beantwoordde.

Toen ze de deur van de vierkante ruimte open duwde zag ze een leeg bed en vreesde het ergste. Toen hoorde ze gegiechel achter de deur en zag ze Josephine rechtop in de rolstoel zitten, lachend om de verbazing en verbijstering op haar moeders gezicht.

De hoofdverpleegster vertelde dat Josephine bij het ontbijt had gevraagd of ze mocht opstaan, maar de verpleging liet haar nog wachten omdat ze dachten dat het de grillen waren van een stervend kind. Maar Josephine zei zo nadrukkelijk dat ze zich erg goed voelde, dat de verpleging haar heel voorzichtig in de rolstoel tilden en tot hun verbazing kon ze niet alleen zonder hulp rechtop zitten en bleef ze kwetteren als een ekster, maar begon ze ook op eigen kracht rond te rijden op de afdeling. Veertien dagen later mocht ze het ziekenhuis verlaten.

Ik dacht bij mezelf dat het plaatsen van de foto met het Heilige Gelaat op de schoorsteenmantel en het plotse gelijktijdige herstel van het kind slechts toeval was. Gelukkig zei ik dat op dat moment niet, en mevrouw Woollam vervolgde: "Het meest bijzondere was dat ze niet alleen zo snel herstelde en precies vanaf het moment dat ik de foto op een ereplaats in huis zette, maar vanaf die dag etterde er ook geen enkele zweer meer op haar lichaam. De acht zweren op haar been etterden nooit meer." Pauline voegde daaraan toe dat de wonden wel open en diep bleven, maar dat er geen pus meer uit de wonden kwam.

Josephine was nog steeds aan de rolstoel gekluisterd, enerzijds omdat haar linkervoet een probleem was, en anderzijds hadden haar benen haar lichte lichaamsgewicht niet kunnen dragen. Op 17 juni stond Groepscommandant Leonard Cheshire op de stoep met een grote replica van de Lijkwade van Turijn en een levensgrote foto van het Heilige Gelaat. Hij ging bij Josephine zitten en gaf uitvoerig uitleg over alle belangrijke dingen die er over de Lijkwade van Turijn waren ontdekt en ook over enkele van de problemen en wat het ons toont over het Lijden van Heer Jezus. Over haar vraag om gezegend te mogen worden met de Lijkwade, dat was gewoon niet mogelijk, het was op geen enkele manier uitvoerbaar. Echt op geen enkele manier. Josephine luisterde met grote aandacht naar het eerste deel van wat hij vertelde, maar voor het laatste had ze geen enkele interesse. Daarom legde de aardige commandant geduldig uit dat de Lijkwade van Turijn opgesloten zat achter drie grote stalen roosters, allemaal afgesloten met verschillende sleutels; De Lijkwade bevond zich in een grote brandvrije kluis in een ruimte boven het Altaar in de Kathedraal van Turijn. De eigenaar van de Lijkwade was de vorst van Italië die in ballingschap leefde in Portugal. Eerst moest hij zijn toestemming geven, daarna moest de toestemming gevraagd worden van de Kardinaal-Aartsbisschop Maurilio Fossati van Turijn omdat hij de beheerder was van de Lijkwade; Ook de toestemming van de Canonieke advocaten was nodig, de Italiaanse nationale autoriteiten en (nu echt op zoek naar een ultiem argument) zelfs de Paus zou moeten worden geraadpleegd... ze vroeg om het onmogelijke! Josephine keek toe hoe zijn mond al deze dingen zei, knikte instemmend en glimlachte... maar niet met haar ogen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog had Groepscommandant Cheshire de hoogste onderscheiding voor betoonde moed ontvangen die Groot-Brittannië kan uitreiken, het Victoria kruis. Eén van zijn opdrachten was om een belangrijke spoorbrug te bombarderen in de baai van Antheor, en dat mislukte. “Ik zal altijd onthouden dat een gemiste kans voor altijd gemist is, en wat er in de toekomst ook gebeurt, ik zal nooit meer aarzelen als ik een doel voor ogen heb” schreef Cheshire na afloop van dat bombardement. Door Josephine werd hij nu geconfronteerd met iemand die in al haar kwetsbaarheid deed wat hij destijds predikte; Ze voelde als het ware haar doel en liet zich nergens door afleiden. Cheshire beschreef zijn bezoek aan haar die dag in Gloucester, hoe hij het ‘restant van een kind zag met haar misvormde voet, een been verminkt en vastgezet in een spalk, terwijl hij luisterde naar haar steeds herhalende mededeling dat wanneer ze de Lijkwade van Turijn zou zien, zij weer zou kunnen lopen.’ “Er leek niets anders op te zitten dan haar naar Turijn te brengen.”

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Op dat moment was Cheshire zelf herstellend van een zware operatie aan zijn borst, waardoor vliegen voor hem verboden was. De gebruiker van de rolstoel was een zwak en ziek kind. De verpleegster die was aangewezen om hen te begeleiden, haakte op het laatste moment af. Dat betekende dat Cheshire alle rollen op zich zou moeten nemen. Coördinator, planner, transporteerder, verzorger, duwen en trekken van een rolstoel, reisleader en stuwende kracht, hij zou alles voor hen beiden moeten zijn. En dan was er nog de geldkwestie. Hij had weinig geldelijke middelen, en Josephine had niets. Je zou dit een pure geloofsonderneming kunnen gaan noemen. Aartsbisschop Grimshaw van Birmingham hielp hen om het geldprobleem te overwinnen en hielp hen om op reis te gaan naar Lissabon in Portugal, waar de verbannen vorst Umberto II van het Huis Savoye, prins van Piëmonte, woonde, het Vorstenhuis dat de Lijkwade 500 jaar in hun bezit had gehad en erover had gewaakt. Deze verbannen vorst gaf hen gewillig alle toestemming die ze nodig hadden plus gaf hen genoeg geld voor het volgende deel van hun reis. Zonder dat ze het wisten, belde hij met zijn vertegenwoordigers in Italië en vroeg hen om alles te doen om hen verder te helpen. Tegelijkertijd waarschuwde hij commandant Cheshire dat er talrijke problemen zouden opdoemen bij zowel het Kerkelijke als het burgerlijke bestuur, vooral voor het bijeenroepen van belangrijke en drukbezette personen die ver weg woonden, en speciaal op zo een korte termijn.

De reizigers begonnen aan het laatste deel van hun reis, via Spanje en Frankrijk naar Italië. Op het treinstation van Turijn stond een groepje mensen hen al op te wachten; Hun accommodaties waren geregeld en de Kardinaal zou hen de volgende ochtend al kunnen ontvangen. Koning Umberto had inderdaad de weg voor hen geëffend.

Toen Kardinaal Fossati hoorde dat ze wilden dat de Altaarkluis werd geopend, de Lijkwade uit zijn verzegelde reliekschrijn zou worden verwijderd waarbij alle voorgeschreven wettelijke, burgerlijke en kerkelijke getuigen aanwezig moesten zijn met alle veiligheidsregelingen die daarbij hoorden, schudde hij langzaam en met spijt zijn hoofd. Het kon gewoon niet op zo een korte tijd geregeld worden... te veel mensen zouden ongemak ondervinden en de Lijkwade zou in gevaar kunnen komen. Hij was aan dat alles gebonden. Het gesprek viel stil totdat Josephine een klein pakje uit de achterkant van haar rolstoel haalde en hem een nieuw paar schoenen liet zien die ze zou dragen als ze naar huis liep; En een lange kanten witte jurk, haar trots en vreugde. Josephine legde de Kardinaal uit dat het een 'trouwjurk' was die haar tante speciaal voor dit zegeningsvolle moment voor haar had gemaakt. Geroerd liep Zijne Eminentie snel naar een hoek van de kamer waar hij een paar minuten bezorgd bleef staan voordat hij zijn studeervertrek binnen ging, waar ze hem met verschillende personen hoorden bellen. Toen hij bij hen terug kwam, zei hij hen dat ze om vier uur 's middags terug moesten komen, en als de arrangementen op tijd gemaakt konden worden, zou de zegening misschien kunnen plaatsvinden. Op het afgesproken uur waren inderdaad alle arrangementen gemaakt; De benodigde autoriteiten waren aanwezig; Josephine droeg haar witte trouwjurk met sluier, met de nieuwe schoenen handig opgeborgen achter haar rolstoel. Nu werd er gebeden, privé en vol overgave, tot de Kardinaal opstond na het knielen. Twee Priesters gingen de ladder op, ze verbraken de verzegeling en openden de stalen roosters. De grote reliekschrijn, langer dan 1.20 meter werd uit de ruimte getild, naar beneden gebracht en eerst op een tafel geplaatst voor het Altaar. Daarna werd het op de armsteunen van de rolstoel geplaatst zodat Josephine haar handen er op kon leggen; Maar er gebeurde niets. Aan de Kardinaal werd gevraagd of de buitenste zegels mochten worden gebroken zodat de Lijkwade uit de schrijn kon worden genomen. De Kardinaal keek naar de zegels en besloot toen dat de zegels verbroken mochten worden. Gewikkeld in een rode zijden bedekking werd de Lijkwade er uit getild, nog steeds gebonden met vele authenticiteitsbanden en zegels, en op Josephines schoot gelegd. Er gebeurde geen plotseling wonder. Josephine vroeg of de Lijkwade langs haar gewonde en gespalkte linkerbeen mocht worden gelegd en ook daarvoor gaf de Kardinaal zijn toestemming. Er gebeurde niets. Josephine mocht haar kleine hand in de rode zijden bekleding steken; Daarna werd de zware rol eerbiedig terug geplaatst in de reliekschrijn, de sloten werden opnieuw verzegeld en gestempeld. De gebeurtenissen werden geregistreerd en vastgelegd in officiële documenten, en de Lijkwade werd teruggebracht naar zijn rustplaats.

Josephine stond niet plots op om weer te kunnen lopen zoals ze zich had voorgesteld en gewild. Ze was erg stil. In de Sacristie kuste ze de ring van de Kardinaal en bedankte hem voor zijn vele vriendelijkheden; ze borg haar trouwjurk op en haar schoenen. Blijkbaar was er lichamelijk geen groot wonder gebeurd en was er niets veranderd. Leonard Cheshire, de getuige van die eerste paar dagen, zegt daarover:

“In het begin was ze vanzelfsprekend teleurgesteld maar op een merkwaardige manier (die toen nog niet duidelijk was) leek ze een doel, een richting, te begrijpen. Ze sprak heel weinig over zichzelf en over de gehoopte genezing, maar ze begon veel te praten over andere mensen en over de enorme eer die de Heilige Lijkwade aan de Heer zou brengen als de hele wereld het maar kon aanschouwen.”

Josie en commandant Cheshire tijdens hun eerste aankomst in de Kathedraal

De moeder van Josephine wachtte hen na de thuisreis op bij het treinstation van Victoria Station in London, en op haar vraag aan Josephine wat ze in Turijn had gekregen of had gevoeld, antwoordde haar dochter: “Meer dan waar ik om ging vragen.” Een merkwaardig antwoord voor een jong kind. Ze voegde er later aan toe dat als ze had geweten hoeveel problemen het zou veroorzaken, ze nooit zou hebben gevraagd om naar Turijn te gaan!

Josephine heeft op geen enkel moment in haar leven geclaimd dat ze genezen werd, maar bij haar terugkeer in Engeland werd opgemerkt dat de diepe open en hardnekkige zweren, ook die op haar been, begonnen te genezen. Vanaf dat moment tot het einde van haar leven, heeft ze geen last meer gehad van de botmyelitis, niet daar en niet op andere plekken, uitgezonderd een kleine operatie eind 1955, om één zweer leeg te laten lopen. Josephine was nog steeds aan haar rolstoel gekluisterd omdat haar zwakke benen haar lichaampje niet zouden kunnen ondersteunen.

Het bewijs voor de genezingsuitspraken hierboven: De orthopedische chirurg die haar vanaf het begin van haar ziekte in 1949 had verzorgd, was lid van het Koninklijke College van Chirurgen (Royal College of Surgeons). In zijn aantekeningen in het begin van het jaar 1956 noteert Dr. Stallman met enige fascinatie: “Het lijkt erop dat de holttes volledig genezen zijn.” In datzelfde jaar nam Dr. Merryweather, eveneens lid van het Koninklijke College van Chirurgen, de taken van de orthopedische chirurg over en hij vermeldt later: “De osteomyelitis lijkt rustig te zijn en er is niets dat wijst op een herhaling van de botinfectie alhoewel ze er een afschuwelijke handicap aan heeft overgehouden. Ik heb uiteindelijk het (linker)been geamputeerd omdat ze niets meer met dat been kon, en ze kon achteraf heel goed overweg met een kunstbeen. (uit een privébrief van 8 oktober 1984) De amputatie vond plaats in 1966. Tot dat moment was haar misvormde linkervoet vastgeklemd in een soort schoen met aan beide zijden stalen remklauwen die zich uitstrekten als een valse voet en schoen. Ze kon zich alleen op krukken voortbewegen. Het was een nutteloze en onhandige prothese, en de remklauwen veroorzaakten pijnlijke zweren. Met het kunstbeen begon voor haar de periode waarin ze weer kon lopen. Eerst met krukken, daarna met een wandelstok, en uiteindelijk ook zonder: Ze liep!” Dr. Merryweather schrijft: “Als ik naar haar (medische) geschiedenis als een geheel kijk, moet ik toegeven dat het opvalt dat eind 1955 inderdaad gevolgd werd door een lange periode van stille osteomyelitis. Was dit louter toeval of was er meer aan de hand?”

Josephine begon aan te sterken en te volgroeien en kon eerst een parttime baan aannemen en daarna zelfs een fulltime baan als telefoon-schakelbord-operator. In 1968 ontmoette ze Roy Jones. Ze trouwden en kregen hun eerste kindje in 1970. Helaas stierf hun eerstgeborene binnen een jaar, maar Richard, hun tweede kindje, geboren in 1973, is opgegroeid en is bij zijn vader blijven wonen na het overlijden

van zijn moeder, niet ver van Stroud in Gloucestershire. Josephine is nog een keer terug gegaan naar Turijn ter gelegenheid van de expositie van 1978 en sprak haar geluk uit dat haar kinderwens is uitgekomen; Nu konden duizenden mensen van over de hele wereld de Lijkwade van Turijn aanschouwen.

Mijn reden voor het schrijven van dit verslag is eigenlijk drievoudig;

- 1) Er is in het verleden een verkeerde nadruk gelegd op de gebeurtenissen
- 2) Er heeft tot nu geen onderzoek plaatsgevonden in overleg met de eerste getuigen
- 3) De kenmerken voor het overwegen van een wonderbaarlijke genezing zoals vastgelegd door Paus Pius X, zijn nog steeds niet toegepast op de genezing van Josephine. De cruciale dag van het medische herstel was toen een foto van het Heilige Gelaat per post arriveerde en een ereplaats in huis kreeg. Het was op die dag en precies op dat moment dat Josephine zich in het ziekenhuis plotseling veel krachtiger en gezonder begon te voelen. De reis naar Turijn is daar, hoewel het alle publiciteit heeft gekregen, ondergeschikt aan. De belangrijkste getuigen zijn moeder Woollam, de jongere zuster Pauline, en belangrijker, de twee orthopedische chirurgen Dr. Stallman en Dr. Merryweather.

De Pauselijke regels voor het erkennen van een wonderbaarlijke genezing zijn:

1. **De ziekte is zeer ernstig en de toestand verbetert niet**
Het kind was stervende aan een dodelijke ziekte en medische hulp baatte niet meer.
2. **Het herstel moet onmiddellijk intreden zonder een periode van terugval**
Het kind was al vijf jaar ziek. Het herstel begon precies op het moment dat haar moeder, zonder dat de zieke dochter het wist, de afbeelding van het Heilige Gelaat op de schoorsteenmantel plaatste. Josephine verliet haar (doods)bed en voelde zich goed. De ziekte werd niet alleen minder; Er ontstond vanaf toen en voor de rest van haar leven geen pus meer in de zweren. Met andere woorden, de osteomyelitis viel stil.
3. **Het herstel is niet natuurlijk te verklaren**
De voortschrijdende ziekte werd tot staan gebracht en het kind ging van een staat van zeer ernstige ziekte naar een staat van belofte en gezondheid die ruimschoots vervuld werd.
4. **Er mag op geen enkel moment een terugval zijn of toevallige verbetering**
Gedurende de resterende 26 jaren van haar leven kwam de osteomyelitis niet meer terug. De chirurgische verslagen zijn door de chirurgen van hun handtekeningen voorzien.

Hier moet vermeld worden, dat een onmiddellijke of zelfs zeer snelle genezing van osteomyelitis door natuurlijke oorzaken onmogelijk is. De ziekte tast niet alleen een orgaan aan, maar ook het omliggende weefsel en het beenmerg. De ziekte verspreidt zich door een giftige invasie van de bloedbaan en het lymfestelstel, inclusief het beenmerg. Het dringt door in het gehele menselijke organisme. Om vernietigde cellen te herstellen (in de huid, de spieren, de botten) zijn er nieuwe cellen nodig, en dergelijke fysiologische ontwikkelingen hebben tijd nodig. Een onmiddellijke genezing van het hele lichaam is biologisch en medisch onmogelijk. Vergelijk wat er gebeurde met Josephine Woollam. De serie met diepe zweren produceerden plotsklaps geen pus meer. De wonden bleven open staan tot na haar reis naar Turijn; Nadat de Heilige Lijkwade tegen haar been was gelegd, begonnen de wonden zich te sluiten en te genezen, een litteken achterlatend als markering van hele moeilijke jaren.

Ze liep niet alleen weer, maar, zoals ik haar zelf blij hoorde zeggen, ze reed in haar eigen auto, ze had een echtgenoot, een kind, een woning en ondervond de kracht om met trots en blijdschap voor hen te zorgen. Ik heb een bandopname die Josephine gemaakt heeft van de gebeurtenissen op haar Pelgrimstocht naar Turijn. Op die bandopname praat ze rustig en gelijkmatig, zonder enige overdrijving, en beweert nooit iets ongewoons. Het is zeer ontroerend om naar haar te luisteren terwijl ze, zonder succes, onder woorden probeert te brengen wat er in Turijn is gebeurd; Ze aarzelt, wankelt en stopt. Drie keer probeert ze te vertellen, uit te leggen en eindigt dan met te zeggen: "Het is moeilijk om het onder woorden te brengen... het was een bijzondere Genade...Wat het ook was, het veranderde mijn hele perspectief, mijn hele gemoedstoestand." Mijn eigen reactie toen ik naar haar luisterde en erover nadacht waar ze over sprak, is dat er op dat specifieke moment een groot inzicht in haar voer.

Leonard Cheshire zegt over haar dat ze op haar jonge leeftijd onzelfzuchtig werd, stil van geest, dat ze een innerlijke vrede had die de wereld niet kan geven. Haar zus Pauline maakte zich zorgen omdat ze haar eigen reacties op dat moment niet kon beschrijven, laat staan die van Josephine maar ze gebruikt het woord "blij" een aantal keren. Dat was iets dat Josephine zelf benadrukte, dat ze tot rust kwam in het diepst van haar wezen. Alle dingen die haar in het verleden hadden gekweld leken te vervagen, zoals (de angst) dat ze anderen tot last was, op anderen moest vertrouwen voor hulp, en dat dat altijd zo zou blijven... Na Turijn besepte ze dat er pijn en lijden zouden zijn; Ze kon zelfs het verlies van haar eerste baby accepteren, hoewel haar stem altijd een toon of twee daalt als ze dat zegt. "Er veranderde iets bij mij in Turijn. Ik kan het niet beschrijven, maar het heeft me geholpen om mijn leven te accepteren zoals het is... Ik voelde me toen heel dicht bij Jezus, niet emotioneel of sentimenteel, maar ik kan nu achter Hem aan lopen. Iets werd mij die dag gegeven en dat is me sindsdien iedere dag bijgebleven." De diepe en stille waarheid van zulke woorden is in haar stem te horen. Josephine Woollam stierf op 31 mei 1981. Moge God haar prachtige ziel rust geven.

Dit verslag zou onvolledig zijn zonder een speciale vermelding van twee mensen: Josephines moeder en haar chirurg. Mevrouw Veronica Woollam heeft een toepasselijke naam. Ze is klein van lengte en ze is zachtaardig en praat alsof ze Onze Lieve Heer vorige week in de supermarkt heeft ontmoet. Met genegenheid vergelijk ik haar met de moeder waar de apostel Mattheüs over schrijft in hoofdstuk 15, verzen 21 t/m 28. Men kan zich makkelijk voorstellen dat Onze Lieve Heer ook naar deze moeder knikt en glimlacht. "Oh vrouw, groot is uw Geloof! Het zal gebeuren zoals u verlangt"; En haar dochter werd in hetzelfde uur genezen.

Daarnaast, chirurg Dr. Merryweather. Eén van de lastige vragen die ik hem stelde, was het feit dat Josephine stierf aan bronchiëctasie (d.w.z. verwijding en ontsteking van de luchtwegen, meestal door de vorming van fibreus weefsel in de longen). Ik herinnerde me dat Josephine een onderscheid had gemaakt tussen de osteomyelitis en de longaandoening, die, zei ze, te wijten was aan een longontsteking op jonge leeftijd. Het tot nadenken stemmende antwoord van de chirurg vat deze aandoeningen samen: "De basisinfectie was septikemie (de aanwezigheid in de bloedbaan van bacteriën en hun gifstoffen). De bot-abcissen waren hier het gevolg van, evenals de bronchiëctasie, hoewel ik geloof dat de bronchiëctasie pas ontstond na de osteomyelitis, dus we zouden kunnen stellen dat het daar secundair aan was." Hij vervolgt: "Er zijn zeker dingen in dit opmerkelijke verhaal die niet wetenschappelijk verklaard kunnen worden. We kennen allemaal de kracht van de geest over het lichaam. Het lijkt mij dat zelfs een totaal non-religieus persoon zou moeten toegeven dat er iets met Josephine is gebeurd dat haar mentale houding heeft veranderd met een consequentieel gevolg voor haar ziekte. Dat is denk ik het minste dat gezegd kan worden, en velen zouden er een veel spirituelere interpretatie aan hebben gegeven."